

Szűz Mária Lovagja

7/2024

38. szám - július
máriás havilap

Szűz Mária Lovagja

2024. július, 4. évf., 7. szám.
ISSN 2729-8809

Kiadja:

Misia Nepoškvrnenej o.z.
IČO: 53 482 697
Székhely: Horná 24/6,
946 19 Čičov

szuzmarialovagja@protonmail.com

Főszerkesztő és felelős kiadó:

Canavesi Ambrus M.

A szerkesztőség székhelye és levelezési címe:

Szűz Mária lovagja, Canavesi Ambrus,
Horná 24/6, 946 19 Csicsó
Szlovákia

Ára: nem értékesíthető
(Egy példány előállítási költsége kb. 0,5 euró.)

Nyomdai példányszám: 2400 db.
Regisztráció MK SR: EV 5986/21

Évente 12 alkalommal jelenik meg

Hogyan támogathat minket?

IBAN: SK05 0900 0000 0051 7751 2944

Számtulajdonos:
Misia Nepoškvrnenej o.z.
BIC SWIFT kód: GIBASKBX

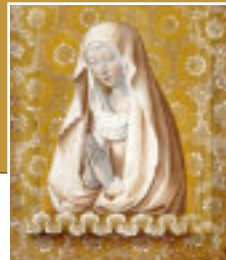
Imprimatur:

Egyházi jóváhagyással – Nagyszombati
Főegyházmegyei Hivatal, 2022. március
24-én, 2497/22 szám alatt.

Cenzor:

Ft. Nagy Péter

38 sz. 7/2024

Kép a címlapon:

Jean Bourdichon, XV.
század: *Vierge en oraison*.
Via Wikimedia Commons.
Közkincs

Tartalom

- 4** A második ellenség: az agnoszticizmus
Vass József
- 7** Ez a betegség nem a halálért van,
hanem Isten dicsőségére (2. rész)
Canavesi Ambrus M. atya
- 9** Gyereksarok
szerkesztőség
- 11** Kicsoda Mária?
szerkesztőség
- 12** A Mária-jelenések kora
Apollonio Sándor M. atya
- 14** Szemlélődő szív (2. rész)
Antonelli Názáreti M. atya
- 18** Szent Benedek: az európai kereszténység
atyja
Canavesi Ambrus M. atya
- 20** Légy te is Szűz Mária lovagja!
szerkesztőség

Vezércikk

Július hónapot hagyományosan Jézus legdragább vérének szenteljük. Miután júliusban Jézus szent szívének és magasztos erényeinek szemlélésére és utánzására összpontosítottunk, júliusban lelkünket és testünket Jézus megváltó vérébe merítjük, az árba, amelyet Urunk a kereszten fizetett a bűntől és a pokoltól való megváltásunkért. Az a ragaszkodás, amelyet a liturgia és a kegyesség Jézus vérére helyez, nem véletlen, hanem pontos teológiai szándék motiválja. Ahogy az Ószövetségben a bűnök megtisztítása - a nagy engesztelés napján, Jom Kippurkor - azzal fejeződött be, hogy a jeruzsálemi templomban a hívő jelenlévőkre bikák vagy áldozati bakok vérért szórták, úgy most Jézus vére által megváltást nyerünk - vagyis megtisztulunk és visszakerülünk az isteni barátságba. Ezért a legértékesebb Jézus vére: azért a legdragább, mert ez a megtestesült Ige vére, Isten vére, és Isten vére végtelen értékű... ezért volt olyan nagy hatása, amikor szeretetből kiontotta a mi Megváltónk. Jézus értünk szeretetből kiontott vére valóban nemcsak a lelkünket tisztította meg, hanem meg-

fordította a történelem menetét, helyrehozta azt az eseményt, amely az emberiséget az idők kezdetén jellemezte, nevezetesen a halálos bűnt. Jézus nem valami tőle idegen dologgal tisztít meg minket, hanem az Ő vérével tisztít meg minket. Nem bika- és bakokvért ont, hanem a saját vérét ontja, feláldozza magát, és azt a vért, amely az ő szent szívéből származik, azt a vért, amely az irántunk való mérhetetlen szeretetét nyilvánítja ki, bőségesen kiárasztja az oldalán lévő sebből, és eléri mindannyiunk lelkét, hogy megmossa és megtisztítsa azt. A bűnbánat Krisztus vérének szentsége, az a szentség, amellyel engedjük, hogy lelkünket megérintse Jézus megváltó ereje, az a képessége, hogy megtisztítson, megszenteljen, megtöltsön Isten iránti szeretettel és a bűnbánat lelkületével. Az Eucharisziában tehát Krisztus vére nemcsak kívülről érint meg minket, hogy megtisztítson, hanem belülről táplál bennünket, bevon a Szentháromság szeretetkörébe, és életünket az Ő legszentebb Szívébe helyezi át.

Szeretné havonta
postai úton ingyenesen
kapni a „Szűz Mária
lovagja” havilapot?

regisztráljon a
<https://sml.missiomariae.com>
címen vagy okostelefonoddal
szkennelje be a QR-kódot

A második ellenség: az agnoszticizmus

Vass József

Az ateizmus után a katolikus egyház második ellensége - vagy inkább a második kategória, akikért imádkozunk - az agnosztikusok - Isten létét kétlő személyek. Az agnoszticizmus egy olyan kifejezés, amelynek nagyon hosszú filozófiai története van, és mindenesetre már az etimológiájára (szóeredetére) is visszanyúl: az agnoszticizmus az Isten létezésének kérdése kapcsán azt jelenti, hogy "a tudás lehetetlensége". Más szóval, a kifejezés mindazokra utal, akik, bár nem tagadják Isten létezését, úgy vélik, hogy ezt a problémát tisztán racionális szempontból lehetetlen megoldani. Isten létezése tehát nem lenne bizonyítható, vagy ha mégis létezik, akkor semmiképpen sem lenne mélységében megismerhető.

Az agnoszticizmus története

Az agnoszticizmusnak valóban ősi gyökerei vannak - magában a klasszikus filozófiában -, de az újkorban Immanuel Kant személyében találta meg legvilágosabb és legmélyebb képviselőjét. A híres königsbergi filozófus - bár köztudottan hívő volt, a lutheri pietizmus (a protestáns egyház egészét megújítani akaró mozgalom) követője - az emberi észnek igazság- felfogására való képességének vizsgálatát azzal zárta, hogy kijelentette: Isten létezését lehetetlen racionálisan bizonyítani. Ezért, bár ha hívő volt, igyekezett az Isten létezése bebizonyításainak minden formáját a filozófia történetében megtagadni. Kant számára Isten létezésére nem intellektuálisan, hanem erkölcsileg kell eljutni: más szóval, ha Isten nem létezne, minden erkölcsi szabály értéktelen lenne, ezért el kell ismernünk - sőt előfeltevésnek meg kell vennünk - Isten létezését. Ez azonban azzal jár, hogy intellektuális eszközökkel sem bebizonyítani, sem megismerni nem szabad. Mindenesetre az agnoszticizmus elterjedése elsősorban Thomas Huxley angol természettudós - Darwin barátja és védelmezője (sőt, Darwin bulldogjának is nevezték!) - híres előadásának köszönhető, aki 1869-ben szembeállította „agnosztikus” gondolkodását az egyház „gnosztikus” gondolkodásával. Szerinte a katolikus egyház azzal, hogy eleve azt állította, hogy annyi mindent tud, ami kívül esik az emberi tudáson, szembe fordult a tudománnyal, amely a problémák megoldását a nemtudás pozíciójából (azaz agnosztikus pozícióból) keresi.

A modern álláspont

Mindkét álláspont - a filozófiai-kantiánus és a tudományos-huxley-i - hatással van a modern agnoszticizmusra. A kanti álláspont valójában kizárta a filozófiából Isten és tulajdonságai létezésének kutatását... a filozófia Kant óta, pontos döntés alapján, nem foglalkozik többé Istennel, olyannyira, hogy minden Istennel kapcsolatos tételt logikátlanak vagy értelmetlennek bélyegez meg. Isten - ezen áramlat szerint - csak a hit tárgya, nem pedig a megismerése: így azt is tagadják, hogy a dolgok megismerésének van módja, a hit - vagyis a mások tanúságtételébe vetett bizalom - és nem a személyes tapasztalat. Másfelől a tudósok ugyanezzel a következtetéssel jutnak - hogy Istenhez csak hit által lehet eljutni - azon (téves) állítás alapján, hogy mindenfajta igaz tudománynak meg kell felelnie a fizikai és természettudományok módszerének, azaz a tapasztalatból, matematikai és kísérleti módszerrel kell kiindulnia. Mindez látszólag nem érinti a köznap gondolatvilágot, de valójában nem ez a helyzet, hiszen az Isten-problémával kapcsolatos köznap mentális állapot ez mélyen befolyásolja. Általában ugyanis Isten kérdése, az ő létezése és természete ma már a személyes hit kérdése, és nem áll nyitva a racionális vita és vizsgálat előtt. A hitet olyan személyes érzésnek tekintik, amelyet nem racionális meggyőződés, hanem az ember pusztán és közölhetetlen egzisztenciális tapasztalata motivál. Valójában hányszor - még mi keresztények is - megállunk annál a pontnál, hogy kimondjuk: nekem van hitem, és én örülök ennek, de ha másnak nincs, az nem az ő hibája, és tiszteletben kell tartanunk az ő meggyőződését.

A katolicizmus fényében

Ezt az érvelést valójában legalább két ponton kellene felülvizsgálni és korrigálni:

- Az első az, hogy a hit nem pusztán egy közölhetetlen személyes tapasztalat, amelyet az én érzékenységem határoz meg. A hit a tudás egy formája: olyan tudás, amely nem közvetlen és személyes tapasztalatból származik, hanem olyan tudás, amely valakinek a szavaiba és tanúságtételébe vetett bizalmon alapul. A mi esetünkben a hit a kinyilatkoztatásba és különösen Jézus Krisztus alakjába vetett bizalmon alapul.

- A második szempont az, hogy - amint azt az I. Vatikáni

Zsinat dogmatikus formában kifejezte - Isten létezése, valamint természetének és tulajdonságainak ismerete nem közvetlenül hit kérdése, hanem racionálisan bizonyítható. Ez azt jelenti, hogy minden embernek - értelmének rendeltetészerű használatával - nem a hit, hanem a racionális értelem segítségével kell eljutnia arra a következtetésre, hogy Isten létezik, és hogy ő a legtökéletesebb és legfelsőbb lény, bizonyos tulajdonságokkal.

Az agnoszticizmus hátránya

A hitnek tulajdonképpen az a célja, hogy ezt az Istenről alkotott racionális képet olyan ismeretekkel egészítse ki, amelyek az ész számára nem lennének teljesen hozzáférhetőek (pl. a

Szentháromság vagy Isten megtestesülése), vagy amelyekhez az ész számára nehéz lenne az eljutás. Az Istenről való tudás alapja azonban racionális, és racionálisan megosztható más emberekkel, és nem pusztán személyes hit vagy egzisztenciális tapasztalat kérdése. Az agnoszticizmus napjainkban az ateizmus enyhített formájává vált, amely a relativizmus - vagyis hogy nincs abszolút igazság, csak személyes vélemények - vagy a közömbösség, vagyis hogy a probléma lényegtelen, és ezért nem kell törekedni a válasz megtalálására. Ez azonban nem jelenti azt, hogy tagadjuk, hogy sok személyes tényező és szubjektív tapasztalat számít az Isten létezésének problémájára adott személyes válaszban. Azzal azonban, hogy minden objektív és kognitív

elemet kiiktattunk ebből a kérdésből, nemcsak elszegényítettük a témáról folytatott diskurzust, hanem el is tereltük az emberek figyelmét. Sok ember - emiatt - a hit problémáját másodlagos jelentőségűnek tartja, nem látja, hogy az hogyan kapcsolódik az élet értelméhez. A kérdésre adott válasz valójában megvilágítja mind eredetünket - vagyis azt, hogy miért vagyunk a világon -, mind pedig sorsunkat, vagyis azt, hogy mi lesz velünk a halál után.

Egy személytelen Isten?

Az agnoszticizmushoz ebben az értelemben más szellemi áramlatokat is megközelíthetünk, amelyek bár Isten létezését állítják, de nem hajlandók őt a keresztény kinyilatkoztatás fényében látni. A 18. században ugyanis először Angliában, majd Franciaországban az egyik kulturális divat a deizmus volt: a deizmus elismeri Isten létezését, de nem hajlandó hinni a keresztény kinyilatkoztatásban és az egyház dogmaiban. A deisták számára ugyanis Isten a legtokéletesebb lény, és Ő teremtetten a világegyetemet, de ezek után nem mernek többet állítani róla... sőt, a többség szerint Isten csupán megteremtette a világegyetemet - ahogyan az órásmester megalkotja a szerkezetet -, de tovább már nem érdekli sem az, sem az emberek sorsa. A deisták Istene megtervezi és megteremti a világegyetemet, de nem segíti és nem irányítja azt, és még kevésbé akarja magát az emberiség előtt megismertetni... olyan Isten, aki nem nyilatkozik meg, és aki közömbösen áll az emberiség sorsával szemben. A deizmusnak ez a filozófiai irányzata ahelyett, hogy eltűnne, hasonlóan jelen van a modern vallásosság egyes formáiban, amelyek elutasítják, hogy Istent személyes lénynek tekintsék, hanem inkább személytelen kozmikus energiaként, homályos erőként értelmezik, amely valamilyen módon irányítja a világegyetemet, de anélkül, hogy ismerné és szeretné azt. Mint jól láthatjuk, a keresztény kinyilatkoztatás elutasítását még ezekben az esetekben is olyan tendenciák kísérik, amelyek nem teljesen ateista, de hajlanak egy gyenge istenfelfogásra, egy olyan Istenre, aki teremt, de nem segíti teremtését, egy olyan Istenre, aki nem nyilatkozik meg, hanem elrejtje magát, egy olyan Istenre, aki nem akar velünk semmit sem kezdeni.

Az agnoszticizmus elleni gyógyszerek

Nemcsak az egyház ellenségeinek leírását tűztük ki célul, hanem azt is, hogy a lélek eme betegségeire,

az elme és a szív eme betegségeire gyógyszert és gyógymódot találjunk. Az agnoszticizmussal szemben a következőket kell hangsúlyozni:

1. Megerősíteni Isten létezésének problémája megoldásának központi jelentőségét és fontosságát, mivel ez nem egy a sok intellektuális probléma közül, amellyel a valóság szembesít bennünket, hanem a döntő és alapvető probléma, amely nem csak az intellektuális szférát érinti, hanem gyakorlati végcélja van, azaz életünk értelme és célja.

2. Megmutatni az agnosztikusoknak, hogy az a tény, hogy a keresztény vallásban Isten kinyilatkoztatja magát az embernek, alapvető esemény, egyrészt azért, mert ez kinyilvánítja az Ő szeretetét irántunk, másrészt pedig azért, mert még világosabbá teszi, hogy a hit és az értelem között nincs ellentét, hanem kiegészítés és harmónia.

3. Ebből következik, hogy újra meg kell erősíteni a hit és az ész közötti magasztos harmóniát és kölcsönös kiegészítést. Nemcsak, hogy egyik nem mond ellent a másiknak, hanem azt kell mondanunk, hogy az egyik segíti és igazítja a másikat. A hit és az értelem két különböző típusú megismerés, de mindkettő a megismerés egyik fajtája: a keresztény kinyilatkoztatás kiegészíti az értelem erőfeszítéseit, de az értelem megelőzi a hit beavatkozását. II. János Pál pápa enciklikája, a *Fides et ratio*, amely alapvető jelentőségű ebben a kérdésben, így fogalmaz: "A hit és az értelem olyan, mint a két szárny, amellyel az emberi szellem az igazság szemlélése felé emelkedik" (*Fides et ratio*, 1).

4. A szeretet fontosságának hangsúlyozása. A deizmus vagy a magasabb energiákba és erőkbe vetett modern hit gyenge helyettesítője a keresztény Isten fogalmának. Egy személytelen Istenbe vetett hit nem tudja kielégíteni értelmünket, és nem tudja megnyugtatni szívünket. Isten nem egy olyan lény, aki távol áll és közömbös az emberiséggel szemben, hanem szeret minket. Olyan Istenre van szükségünk, aki kinyilatkoztatja magát, aki szeret minket, és szeretetből megismerteti magát, és azt kéri, hogy viszzanozzuk az irántunk érzett szeretetét. Ő egy olyan Isten, aki mindannyiunkat ismer és egyenként szeret, és ebből a szeretetből nemcsak a Teremtés, hanem a Kinyilatkoztatás és a Megváltás is származik

Ez a betegség nem a halálért van, hanem Isten dicsőségére (2. rész). *Interjú Lisa Rossi szüleivel*

Canavesi Ambrus M. atya

7) Milyen volt Lisa kapcsolata Jézussal és Istennel?

Lányunknak Jézushoz és Istenhez fűződő kapcsolatának magyarázatához nagyon sokat elmond egy telefonhívás, amelyet egy paptól jött, akivel akkoriban nemrég barátkoztunk össze. Életünknek ez a részlete felderít, és azt hiszem, még sokáig - mondhatnám - az örökkévalóságig mindig meg is fel is fog vidámítani. Egy nap bezárkóztam a szobámba, mert valahogy ki kellett engednem magamból a feszültséget, és felhívtam telefonon ezt a papot. Nagyon nehéz pillanat volt. Lisa, mint mindig, belépett hozzám, az ő oly drámai megjelenésével, szélesre tárva az ajtót, elveszi tőlem a telefont, és elkezdenek beszélgetni Jézusról és Istentről, az imáról, s a pap azt mondja, hogy nagyobb tisztelettel kellene megszólítania Őt, tehát ne tettesse magát, és ne követelődjön szemtelenül, hanem mindig udvarias mondatokkal szólítsa meg, mint "kérem, köszönöm, elnézést". A hívás alatt Lisa végig lógatta a fejét, hogy világossá tegye, egyáltalán nem ért egyet azzal, amit a pap mond. Leteszi a telefont, és azt mondja: "Ez nem igaz, ez nem így van. Az imában csak

azt kell mondanunk Jézusnak, hogy 'tudom, hogy megfogod csinálni', azzal a bizonyossággal, hogy valójában meg fogja csinálni". És bizony nekem, azt kell mondanom, hogy ezt nem könnyű kimondani, mert nagyon nagy Istenbe vetett bizalmat igényel. De éppen ez a "szemtelen" bizalom az, ami Jézust nagyon megörvendezteti. Visszahívva a papot, elmagyaráztuk neki: ő pedig megörült és megköszönte ezt nekünk. Lisán keresztül ismét megszólalt az Ég.

8) A szenvedése - de különösen a betegséggel szembeni magatartása - volt a forrása annak, hogy közelebb kerültek az Úrhoz, de további más lelkek is. Lisa energiája és optimizmusa térített meg lelkeket, és vitte őket közelebb az Úrhoz?

Igen, Lisa sok lelket hozott közelebb Istenhez, öröme ragályos volt, ez az erő megragadta őket. Amikor erre gondolok, akkor a kórházi szobánk szomszédjai jutnak eszembe: Michela, az édesanya, Salvatore, az édesapa, és Gaia, a beteg lányuk. Rájuk gondolok, mert ebben a családban egy igazi

szent "mészárlás" történt, abban az értelemben, hogy teljesen megváltoztatták az életüket és megtértek. A családjuk egy ateista család volt. Egyáltalán nem akartak hallani Jézusról, és igazi gyűlölködők voltak az Egyházzal szemben is, ahogy mondták is akkoriban magukról. És tényleg, ahogy egyszer beléptem a szobájukba: Gaia szemétkosara tele megáldott olajjal és szenteltvízzel, amit akkoriban ott a kórházban neki ajándékoztak. Ekkor Lisa azt mondta nekem: "Vigyél a szobájukba". Megremegtem, mert tudom, hogy Lisa mire volt képes, amikor teljesen hiányzott az emberi tisztelet az ilyen szent dolgokkal szemben. Bement a szobába, és me-reven Gaia édesanyjának a szemébe nézett, és egyszerűen azt mondta neki: "Ne félj, csak higgy". Gaia édesanyja abban a pillanatban nemcsak a fülében, hanem a szívében is hallotta ezeket a szavakat, és a mai napig elsírja magát, amikor elmegy valahova tanúságot tenni. A könnyei maguktól erednek el, mert ez az érzés még mindig nagyon élő benne, és hála Annak, aki ezt kiváltotta. Aztán onnantól kezdve az egész család megtért, megkapták azokat szentségeket, amikben eddig nem részesültek, és majd a plébániánkon össze is házasodtak. És mindezt ismét Lisának köszönhetően.

9) "Ez a betegség nem a halálért van, hanem Isten dicsőségére": ezt találtátok a naplójába írva, mégis ez a betegség vezetett Lisa halálához. Hogyan lehet ezt a mondatot mélyebben megérteni? Győzelem volt vagy vereség a halála? Miért nem gyógyította meg Jézus?

Ez a betegség nem a halálért van, hanem Isten dicsőségére. Ezt írta Lisa hét éves korában egy papírra, amit anyósomnak el kellett vinnie a Szentföldre. Anyósom azt mondta, hogy írjon egy imát vagy egy gondolatot, de figyelmeztetett engem: "Ne nézd meg, hogy mit ír". "Nem, nem", mondtam neki, "nézd, én azt akarom, hogy ebben Lisa szabad legyen, úgy-hogy semmi gond". Én félreálltam, ő pedig elkezdett írni. Egy lapot téptem ki egy füzet közepéről és ő mind a négy oldalt teleírta. Az utolsó oldalra érve szólt nekem. Azt mondtam: "Nézd Lisa, írd csak, majd hajtsd össze, tedd el, és add oda Anna nagyinak, anélkül, hogy el kellene olvasnom". „Nem-nem”, itt megint éreztem azt a bizonyosságot, azt az erőt, ami nem tőle származik, és azt mondta nekem: "Ezt el kell olvasnod". Felálltam, és nagy betűkkel ez állt rajta: "Ez a betegség nem a halálért van, hanem Isten dicsőségére". Az igazat megvallva, elkezdtem nevetni. Kissé hisztérikusan is nevettem, mert erre nem számítottam. És ő válaszolt is tájékozlással: "Co' ridi?" (Min nevelsz?) És én azt mondtam: "Nézd Lisa, sajnálom, de ezt nem értem, várj egy pillanat..." Megöleltem, mint mindig ilyenkor, mert nem tudtam mit hozzátenni, és nem is volt mit mondanom.

10) Van még egy mondat, amelyből kiderül, hogy Lisa bölcsessége nem a kis fejéből, hanem az égből jött, és hogy nem annyira neki szólt, hanem nektek és az egész világnak. Meséljétek el, mit találtátok a fiókjában közvetlenül a temetése után.

Lisa temetésének napján egyáltalán nem voltam jól. Összegömbölyödtem a kanapén. És testem egy bizonyos pontján hihetetlen lökést éreztem, és azt gondoltam: "Ez a Lisa mód-szere", mert ő mindig akaratom ellenére lökdösött, úgyhogy felálltam. Megijedtem, felálltam, odamentem a szobájába egy fiókhoz, kinyitottam, és a szemem egy cetlire esett. A tekintetem pont arra a cetlire irányult, mert hiába is húztam ki erősen a fiókot, az a cetli ott maradt állva a fiókban.

Azonnal elolvastam:

"Mindig van valami kiszámíthatatlan.... Néha jó dolgok történnek, és néha rossz dolgok, de mindkettő mindig okkal történik. Nem ismerek egyetlen olyan dolgot sem, ami úgy történne, hogy annak ne lenne oka. Higgyetek nekem! Lisa".

11) Van híretek kegyelmekről, ha nem is tényleges csodákról, amelyeket Lisa közbenjárására kaptak?

Őszintén szólva, ami a kegyelmeket, és csodákat illeti, amelyeket Lisa végez, minden nap látjuk. Ezek nem feltétlenül fizikai csodák, megtéréseket látunk, sok megtérést, látjuk, hogy az Egyháztól távol álló emberek közelebb kerülnek Istenhez. Néhány nappal ezelőtt kaptunk egy e-mailt. A tárgyban ez állt: „Levél egy ateistától”. Gyönyörű levél volt. Egy fiúról szólt, akiről mindig megemlékezünk imáinkban, szeretettel gondolunk rá, mintha örökké ismertük volna. Ebben a levelében életéről számolt be, ami így zárult: „Nem hiszek Istenben. Jézus túl sok mindent tett ellenem, de ennek a kislánynak az élete nagyon elgondolkodtatott. Mit jelenthet Lisa története? Továbbra is szilárdan meg vagyok győződve arról, hogy Isten nem létezik, de most azért írok nektek, mert szeretnék róla egy kicsit többet tudni”. Az egész levele ilyen, rávilágít a fiú belső küzdelmére, de tudom, hogy Lisa eljött hozzá, és dolgozik rajta, és ez engem nagyon megrá. Annyi ember van, aki a depressziójában Lisára néz, és neki köszönhetően felépült, és még megannyi más történet is van, amit el lehetne mesélni.

12) Lisa élete himnusz az élethez. Ma a halál kultúrájával szemben, amelyben az abortusz hivatalosan engedélyezve van, és most már a gyermekek számára is eutanázia-jogot követelnek, Lisa erőt és példát ad arra, hogyan igenis lehet a keresztény életet energiával és lelkesedéssel élni, anélkül, hogy bármit is elveszítenénk a hit mélységéből. Szeretnétek egy utolsó szót mondani minden családnak, kereszténynek és nem kereszténynek egyaránt?

Minden családnak, kereszténynek és nem kereszténynek egyaránt, azt szeretnék mondani, hogy Lisa biztos volt abban, hogy Jézus meg fogja őt jutalmazni minden megpróbáltatásért, amellyel küzdött. Ezt olvashatjuk a naplójában: "Biztos vagyok benne, hogy Jézus megjutalmaz minden megpróbáltatásért, amelyekkel küzdöttem". És ami ránk, szüleire, vonatkozik ez volt olvasható: Ígérjétek meg, hogy soha nem hagyjátok el a hiteteket. Ígérjétek meg!". Gyakran

magatokat, mert fogalmatok sincs a végső jutalomról, a végső jutalom mérhetetlenségéről. És ezért megéri. Minden, amin most keresztülmentek, megéri, hogy eljussatok oda, ahol most vagyok, ami hihetetlen dolog. Emberek, szedjétek össze magatokat. Ez az, amit a legjobban szeretnék elmondani. Veletek vagyok, veletek vagyunk. Az élet kemény, a test az test, de emberek, ne adjuk fel!

Minden betű egy számmal van kódolva

[illegible]

A

17	15	15	6	15	6
----	----	----	---	----	---

F

15	23	22	2	54
----	----	----	---	----

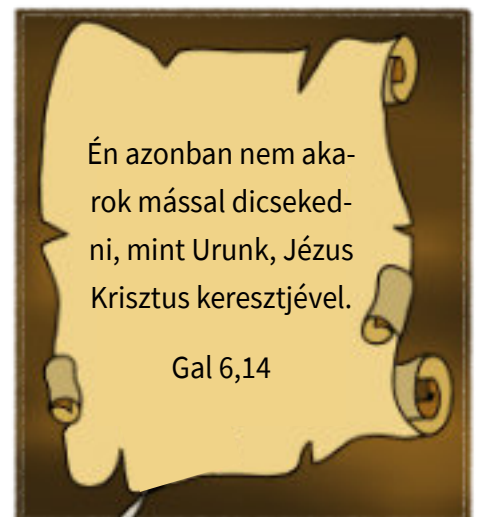
C

19	22	26	22	2	11
----	----	----	----	---	----

SZENT FERENC ÉLETE

MI A TÖKÉLETES ÖRÖM?

Kicsoda Mária?

SZŰZ MÁRIA MINDEN EMBER KÖZBENJÁRÓJA

Az, hogy Szűz Mária mindenkiért közbenjár, azt jelenti, hogy a szent Szűz az Isten és az emberek között áll, és közbenjáró küldetését végrehajtja. Közvetít köztünk és Jézus között, a lelkek és a kegyelem között. Lelki anyasága révén Szűz Mária Jézust adja nekünk és Vele együtt lelkünkben a kegyelem természetfölötti létét hozza létre. Az isteni terv szerint Szűz Mária Jézus hozzánk vezető útja lett, és minden ember számára a Jézushoz vezető legbiztosabb és legegyszerűbb út. Szent Bonaventura tanítja: „Ahogyan Márián keresztül Isten hozzánk ereszkedett, úgy kell Rajta keresztül Istenhez felemelkednünk”.

Szűz Anya igazi közvetítő?

Még ha a Szűz Anya közvetítése alárendelt is Jézuséhoz képest, Isten akaratából mégis Szűz Mária a közvetítő. Minden teremtmény fölött Ő működött közre kibékíteni az embert Istennel. Mint igazi Istenanya, a boldogságos Szűz az isteni Igének ajándékozta az emberi természetet és Jézus által az embernek az istenséget. Ráadásul azzal, hogy szabad akaratából elfogadta az angyali üzenetet, lehetővé tette az Isten és az emberi nem közötti kibékítést, amit Jézus a megváltásban véghezvitt.

Hogyan lett a Szűz Anya az Isten és az emberek közötti közvetítő?

A szent Szűz úgy vált az Isten és az emberek közötti közvetítővé, hogy az Istentől kiérdemelt kegyelmeket az emberekkel megosztotta. A szent Szűz azzal érdemelte ki a kegyelmeket Istentől, hogy Társmegváltóként Jézussal közreműködött az emberi nem üdvözülésében, majd Isten akaratára szerint Megosztóként a kegyelmeket az emberekkel megosztotta. Ráadásul a boldogságos Szűz közvetítése egyetemes, mivel átöleli minden kor emberét, és az égről a földre leereszkedő minden kegyelmet szétszítja. Isten mindenhatósága az irgalmasság minden kincsét Szűz Mária kezébe tette. Szent Bernát ezekkel a szavakkal foglalja össze Szűz Mária közvetítő küldetését: „Isten azt akarta, hogy minden kegyelem csak Márián keresztül jöjjön hozzánk”.

Szűz Mária egyetemes közvetítésének a tana az Anyaszentegyház által tanított igazság?

Az Anyaszentegyház tanítóhivatala a századok során állhatatosan és célzatosan hívja fel a hívek figyelmét Szűz Mária egyetemes közvetítésének tanára. IX. Piusz tanítja,

hogy „Isten rábízta Szűz Máriára minden jó kincsét azért, hogy mindenki tudja, hogy Rajta keresztül minden reményt és kegyelmet megszerezhetünk, mert az az Ő akaratára, hogy mindent Márián keresztül szerezzünk meg” (Ubi primum kezdetű körlevél). Ahogy azért a magasságos Atyához senki sem járulhat, csakis a Fiú által, úgy bizonyos mértékben Krisztushoz sem járulhat senki, csakis édesanyja által.” (Octobri mense kezdetű enciklika). XV. Benedek pápa 1921-ben minden kegyelem közvetítőjének liturgikus ünnepét létesítette.

Milyen tisztséget foglal el a Szűz Anya az Anyaszentegyházban?

Világos, hogy a szent Szűz minden kegyelem közvetítőjének feladata révén egy nagyon fontos tisztséget foglal el az Anyaszentegyházban, Krisztus titokzatos testében. Egy szép szimbólummal kifejezve: Szűz Mária titokzatos Testének az a feladata, ami az emberi testben a szívnek van. Ahogy a véren keresztül a szív minden testrésznél átadja az életet, úgy Mária is az isteni kegyelmet, természetfölötti életet ad át a titokzatos Test minden tagjának, azaz minden kereszténynek. X. szent Piusz a szent Szűz egy más képét mutatta meg. Azt tanítja, hogy Szűz Mária küldetése ahhoz hasonlít, amilyen feladata az emberi testben a nyaknak van. Jézus a Fej, Mária a nyak. A fej és a tagok között Mária az összekötő kapocs, a közvetítő. Rajta keresztül folyik minden kegyelem az emberhez.

Milyen feladatot végez értünk Szűz Anya az mennyből?

Szűz Mária anyai feladata a kereszt lábánál nem fejeződött be, a Mennyországban folytatódik. Így fejezi ki ezt a II. Vatikáni Zsinat: „ezt az üdvösséges feladatot a mennybevételekor sem tette le, hanem szüntelen közbenjárásával kieszközli nekünk az örök üdvösség ajándékait. Anyai szeretettel gondoskodik Fia testvéreiről, akik még zarándokok, s veszedelmek között forognak és szorongatások érik őket, míg el nem érkeznek a boldog hazába. Ezért nevezik a Boldogságos Szüzet az Egyházban Szószólónak, Segítőnek, Oltalmazónak, Közvetítőnek.” (Lumen Gentium, VIII, 62)

A Mária-jelenések kora

Apollonio Sándor atya

A Szeplőtelen korszakának kezdete

A Boldogságos Szűz jelenései végigkísérték az Egyház egész történetét, de 1830-tól kezdve egyre gyakoribbá váltak, és mindenekelőtt próféta üzeneteik egyre inkább egyetemes értéket nyertek. A Szeplőtelennek a Rue du Bac-ban, Párizs szívében, július 18-án, november 27-én és 1830 decemberében történt megjelenésével kezdődik – szent Maximilián Kolbe állítása szerint – a Szeplőtelen korszaka.

Miért éppen 1830-ban? Van rá magyarázat? A történelmi vélemény és nem a teológiai bizonyosság alapján válaszolhatjuk, hogy 1830-at egységesen az európai szekularizáció legélesebb szakaszának a kezdetét tekinthetjük, amely néhány évtized múlva a kereszténység végéhez vezet. Itt nem annyira a pápák világi hatalmának végéről van szó, hanem a keresztény értékeken és az azokkal összeegyeztethető intézményeken alapuló társadalom végéről.

Abban a végzetes évben Louis Philippe d'Orleans lépett Franciaország trónjára, magát "a franciák királyának" kikiáltva, népi és már nem isteni legitimációval. Ettől a pillanattól kezdve a francia királyság, amely hagyományosan a kereszténység védelmezője volt, behódolt az 1789-es forradalom által bevezetett és Bonaparte Napóleon által már egész Európába kiszállított új világi ideológiának. A nacionalista érdekek felülkerekedtek minden vallási aggályon, ami a katonai konfliktusok elszaporodásához vezetett, amelyek a technológia és a hadiipar fejlődésének köszönhetően félelmetesen megnövelték pusztító erejüket.

Szűzanya szerepe a megtérésben

Egy szekuláris "világi" társadalomban, amelyben az Egyház hangja elveszíti az őt megillető tekintélyt, és amelynek rendszeresen ellentmondanak az "államérdek", az "áltudomány" és az "aldemokrácia", a Boldogságos Szűz leszáll a mennyből. Az őt küldő Isteni tekintéllyel emlékezteti az emberiséget Isten parancsolatainak és mindannak a betartására, amit Krisztus tanított nekünk. "A Boldogságos Szűz leszáll a mennyből": őt nem az Egyház küldi, sem semmilyen emberi tekintély. Őt közvetlenül Isten küldi, hogy az Ő legfőbb tekintélyével megerősítse e világ minden hatalmasa előtt, amit az Egyház Isten nevében tanít, a Szentlélek által támogatva és mozgatva. Azt fogják mondani: a világ összes Mária-jelenése ellenére a világ még mindig nem tért meg, és még kevésbé tértek meg e világ hatalmasai; ellenkezőleg, a világ minden kormányával együtt, úgy tűnik, egyre lejjebb és lejjebb zuhan, a bűn és istentelenség szakadékába. Mi azt válaszoljuk, hogy ez csak részben igaz. Még az Istenanyának sincs hatalma arra, hogy megváltottassa Fia szavait: "akkor sem hinnének, ha látnák a halottakat feltámadni" (Lk

16,31), "ha az emberfia visszatér a földre, talál-e még hitet?" (Lk 18,8) és hasonló. Ezért nem csodálkozunk, ha a Szeplőtelen Fogantatás korának kezdete ellenére a világ továbbra is szilárdan a Sátán karmai között van. De ebben a világban a Szűzanya azért jön, hogy új kegyelmeket, új lehetőségeket hozzon az üdvösségre, új fényeket, amelyeket azok fogadnak be, akiknek "szemük van a látásra és fülük a hallásra" (Mt 13,13). A Mária-jelenéseknek köszönhetően sok bűnös megtér, elhagyja a bűnt, az evangelizációnak szenteli magát, megszentelődik. Nemcsak egyének térnek meg, mint Alphonse Ratisbonne, Alexis Carrel és mások, hanem egyes népek is megtértek. Másoknak a hitben való kitartást ígéri. Ilyen a portugál nép, amely "mindig megmarad a hitben" (Fátima, 1917. július 13.), és az orosz nép, amely az ateista kommunizmus világméretű terjesztése után "meg fog térni" (Fátima, 1917. július 13.). Az első lépések már meg is történtek.

Rue de Bac és Fatima

A Rue du Bac és Fatima között fontos hasonlóságok vannak, amelyek azt mutatják, hogy létezik egy vezérvonal, amely Isten akarataból fejlődik és szüntelenül tökéletesíti a máriás lelkiséget. Maga a Mindenható és Irgalmas Isten az, aki a Szűzanyán keresztül az emberiségnek a legegyszerűbb, legbiztosabb és legszebb üdvösségi eszközt akarja felajánlani, amellyel szemben a sötétség birodalma semmit sem tehet. Ahogyan 1830-ban a Szűzanya felajánlotta a bomlasztó jakobinus ideológia elleni ellenszert, úgy 1917-ben Fatimában a Szűzanya felajánlotta a kezdődő kommunizmus elleni ellenszert. Ez két időszerű, stratégiai beavatkozás az emberi történelem két döntő pillanatában.

- A Rue du Bac-ban a Szűzanya egy olyan érem verését és viselését kérte, amely képekben ábrázolja Mária teljes misztériumát, az ő dogmaival és előjogaival együtt; Fatimában Szűzanya a Szeplőtelen Szív iránti tiszteletet kérte, amely Mária misztériumát minden keresztény szívbe beleírja.

- A csodálatos érem egy külső és anyagi szentelmény, amelyet jó mindig magunkkal hordani. Fatimában Szűz Mária kérte Szeplőtelen Szívének való odaszentelést. Egy olyan lelki szentség, amely állandó belső habitust eredményez.

- A csodás érem fizikailag, erőszakkal, az akarata ellenére is eltávolítható a személytől; a Szeplőtelen Szívnek való odaszentelés csak akkor távolítható el, ha a személy úgy akarja.

- A Csodálatos Érem olyan szentelmény, amelynek segítségével Isten rendkívüli kegyelmeket áraszt, feltéve, hogy mindig "bizalommal", azaz hittel viselik. Az első 5 szombat áhítata, amelyet a Szűzanya Fatimában megígért és 1925-ben Pontevedrában kért, olyan jámbor gyakorlat,

amelynek segítségével Isten a lélekben a legfontosabb kegyelmet, a végső kitartást teremti meg.

Szentségek és szentelmények

Krisztus rendelte el a szentségeket, és az Egyháznak van hatalma a szentelmények (szenteltvíz, vallási és templomszentelések stb.) bevezetésére. Krisztus akaratából a Szűzanya leszáll a mennyből, és arra kéri az Egyházat, hogy új "máriás" szentelményeket vezessen be, amelyek a szentségek vételét még termékenyebbé teszik, kiemelve Szűz Má-

ria részvételét Krisztus üdvözítő művében. Ezek a rózsafüzér, skapuláré, a csodás érem, a Szeplőtelen Szívnek való odaszentelés stb. A kegyelem ezen alázatos eszközei által, amelyek nem helyettesítik a szentségeket, de a legjobb módon felkészítenek rájuk. Isten szét akarja verni az ördög fejét, aki korunkban elszabadultan és minden eddiginél dühöttebben jelenik meg. Ha erről meg vagyunk győződve, akkor hogyan használjuk őket?

SZEMPLÉLŐDŐ SZÍV (2. rész)

Názáreti Antonelli M. atya

Szeplőtelen fogantatásának pillanatától kezdve szemlélte Istent

Mivel Isten a Szűzanyát - fogantatásának első pillanatától kezdve - a korábban felsorolt összes adottsággal betöltötte, Mária Szeplőtelen Szíve képes volt Istent megismerni, szemlélni, szeretni, imádni és teljesen Neki szentelni magát: "Az értelem használatából, amelyet a Boldogságos Szűznek – komoly valószínűséggel – létezésének első pillanatától kezdve csodálatos módon, a beléöntött tudás által biztosított, különböző csodálatra méltó következmények származnak öbenne, mind Istenre, mind önmagára vonatkozóan"¹.

Következmények Istenre vonatkozóan

"A Szentséges Szűz Mária már az első pillanattól kezdve világosan megismerte Istent, teljes szívéből szerette Őt, és teljesen és visszavonhatatlanul Neki szentelte magát. Mindenekelőtt ismerte Istent, vagyis az Ő létezését, végtelen szépségét, végtelen jóságát, a három isteni személyt, akik egyenlők és különbözőek, az Ige jövőbeli

megtestesülését (a lényeket, nem a körülményeket illetően), szenvedését és halálát érettünk. Az ilyen ismeretek gyarapodásra voltak hajlamosak. Másodszor, minden erejével szerette Istent, mindenek felett, a kezdeti kegyelem nagyságának arányában. És Istenben és Istenért szerette mindazokat, akikben Isten képmása ragyog. Harmadszor, a Szűz teljesen (azaz egész lényét: testét és lelkét) és visszavonhatatlanul (örökre) Istennek szentelte magát, olyan adományozással tehát, amely hallgatólagosan már magában foglalta magát a szüzesség fogadalmát. Ettől az első pillanattól kezdve a Szűz lelke »ujjongott Istenben« (vö. Lk 1,46), és megkezdődött csodálatra méltó lelki felemelkedése, amely élete utolsó pillanatáig tartott.

Következmények Szűz Máriára vonatkozóan

"Három következmény: közreműködés saját megszentelődésében, az ilyen közreműködés egyedülálló érdeme, és az Istennel való tökéletes egyesülés állapotának kezdete. Először is, a Szűz Mária valódi és megfelelő aktív közreműködése saját megszentelődésében, azaz tudatos

megszentelődés, amely megegyezik a felnőttekével (a hit, remény és szeretet cselekedetei által), amikor a szentségek által részesülnek a megszentelő kegyelemben (és nem a gyermekek módján, azaz tudattalanul). A saját megszentelődésben való ilyen aktív közreműködést, azaz a hit, remény és szeretet cselekedeteit (legalábbis a megszentelő kegyelem beárasztásával egyidejűleg, ha nem is megelőzőve) az ilyen cselekedetek érdeme követte; túl nehéz azonban meghatározni ennek az érdemnek a természetét és tárgyát. A harmadik és végső következmény az Istennel való tökéletes egyesülés állapotának kezdete volt. A Szűzanya - ahogy Keresztes Szent János tanítja - »eredetétől fogva az Istennel való egyesülés állapotába emelkedett«². És ez minden más szenttől eltérően így van. Mária tehát az első pillanattól kezdve példaképe volt mindazoknak a lelkeknek, akik fel akarnak emelkedni és el akarják érni az Istennel való legbensőségesebb egyesülés legmagasabb csúcsát, akarataikkal »teljesen átalakulva Isten akarátává«³. Ez a szeretet igazi birodalma. És ez az élete első pillanatától kezdve".

Ezzel azt hiszem, befejeztem azt a kísérletet, hogy bizonyítsam és leírjam, milyen típusú és mértékű volt Mária Szeplőtelen Szívének szemlélése élete első pillanatában. Első szemlélődő cselekedete messze felülmúlta a legmagasabb szeráfokét, akik színről színre látják Istent, mivel kegyelme, ajándékai és karizmái, amelyekkel már rendelkezett, messze felülmúlták a menny összes boldogjainak kegyelmét: "a szentséges Szűz, fogantatásának első pillanatától kezdve, olyan bőséges kegyelemmel volt tele, amely felülmúlta az összes szentek kegyelmét."⁴

Szemlélődése az első három évben

Miután bebizonyosodott, hogy milyen magas fokú szemlélődéssel rendelkezett létezésének első pillanatától kezdve, egyrészt szinte feleslegesnek tűnne arról beszélni, hogy milyen volt a Szűzanya szemlélődése élete során, másrészt ez valójában nagyon nehéz, sőt lehetetlen. Hogy segítsek elképzelni, milyen volt a Szűzanya buzgósa és a szemlélődésnek az a foka, amelyet születésekor és élete első éveiben elért, szeretném idézni, amit Szalézi Szent Ferenc mondott: "Most az újonnan született szent Szűz egész lényét a szent szeretet szolgálatába állította. És amint beszélni kezdett, csak azért, hogy hallható legyen, amint Isten dicséretét énekli, aki hároméves korában arra inspirálta, hogy elhagyja apja és anyja házáat, és a jeruzsálemi templomba menjen, hogy tökéletesebben szolgálhassa őt. Az biztos, hogy a szent Szűz már abban a kisgyermekkorban olyan bölcsen és megfontoltan viselkedett, hogy szülei megdöbbentek, és beszédéből és cselekedeteiből nagyon hamar megítélték, hogy ez a leány nem olyan, mint a többi gyermek, hanem rendelkezik az értelem használatával, és hogy előre kellett hozni az időt, hogy elvigyék a templomba, hogy ott a többi leányokkal együtt szolgálhassa Istent, akik emiatt vonultak vissza. Így hát fogták a kislányt, hároméves korában, és a jeruzsálemi

templomba vitték."⁵ Egy másik prédikációjában még pontosabban írja le a gyermek Mária szemlélődő életét: "Nem annyira csecsemő volt, hanem az értelem használatának birtokában tisztán szemlélődő életet élt; olyan bölcs csecsemő volt, hogy nem lehet elképzelni a hozzá hasonlót, kivéve a Fiát"⁶.

Szemlélődés élete során

Életének legfontosabb pillanataiban kétségtelenül még különlegesebb szemlélődő élményekben volt része: "A szentséges Szűz minden más teremtmény felett egyedülállóan kiváltságos volt a legkedvesebb; Isten kinyilatkoztatta neki istenségének és hitünknek legmagasabb titkait, legmélyebb rejtelseit"⁷. De még máskor is a szemlélődő életének foka szuperlatívuszos, leírhatatlan volt, ahogy a "teológusok tanítója", Folignói Szent Angéla jól jellemzi: "Az Istenanya olyannyira kiváltságos volt a különleges érények és a kegyelem kimondhatatlan ajándékai által, hogy soha, még egy kis időre sem volt képes elszakadni az Istennel való egyesüléstől. És mindig az isteni és kifejezhetetlen Szentháromsággal egyesülve élt, olyannyira, hogy már ebben az életében élvezte azt a boldogságot, amelyet a szentek a paradicsomban élveznek: a felfoghatatlanság boldogságát. A szentek ugyanis értik, hogy ők nem tudják megérteni. És ebben a megértésben, a földről, boldogan merült el a Szűz lelke, még ha nem is birtokolhatta a paradicsomi élményt"⁸.

Korábban láttuk, hogy Roschini atya azt állította, hogy a Szűzanya "képes volt folyamatosan - még álmában is - Isten és az isteni dolgok szemlélésében gyakorolni magát minden nehézség és a legkisebb fáradság nélkül". (idézett mű, 282. o.) Mária Szeplőtelen Szíve szemlélődésének sajátja a folytonosság, az állandóság, a megszakíthatatlanság. Ő még akkor is szemlélődött, amikor dolgozott vagy másokkal beszélgetett, sőt még akkor is, amikor aludt; éppen ebben teljesedett be az, amit az Énekek éneke menyasszonya megjövendölt: "Aludtam, de szívem ébren volt". (Ének 5,2) Igen, csodálatra méltó Szíve mindig imádkozott, és ezzel tökéletesen teljesítette az Úr parancsát, hogy mindig imádkozzatok, anélkül, hogy valaha is elfáradnátok (vö. Lk 18,1), amelyet Szent Pál ugyanilyen erős szavakkal vett át: "Imádkozzatok szüntelenül!". (1Th 5,17)

¹ G.M. Roschini, OSM, Maria Santissima nella storia della Salvezza.

² A Kármel hegyére vezető út, könyv III, fejezet 2, szám 10.

³ Vö. P. Gabriele di S. M. Maddalena, O.C.D., Aspetti e sviluppi della grazia di Maria SS. secondo la dottrina di S. Giovanni della Croce. In «Riv. di vita spir.» 5 [1951], p. 52-70.

⁴ XII. Pius, Ad caeli Reginam című enciklikája, 1954. október 11.

⁵ Sermoni famigliari, vol. III, in Collezione completa di tutte le opere di san Francesco di Sales, tomo undecimo, Pio Istituto di san Barnaba, Brescia 1831, p. 118.

⁶ Pour la fête de la Présentation, sermon 26, Oeuvres IX, Ajinecy 1897, p. 233, in D. Bertetto, Maria nel domma cattolico, Trattato di Mariologia, Società editrice Internazionale, Torino 19552, p. 520.

⁷ Szalézi szent Ferenc, Sermoni famigliari, vol. III, in Collezione completa di tutte le opere di san Francesco di Sales, tomo undecimo, Pio Istituto di san Barnaba, Brescia 1831, p. 127-128.

⁸ Folignói Szent Angéla, Il Libro, második rész, Città Nuova Editrice, Róma 2009, 191-192.

Hódolatunk...

Isten szolgája Esterházy János

Amikor mint kisfiú először járultam a szentáldozáshoz, lelkiatyámmal együtt elimádkoztam Aquinói Szent Tamás imáját, amely így szólt: „Hadd leljem a szentáldozásban így szólott az ima - hitem és jó érzelmeim erősségét. Öregbítsd meg bennem Istenem a szent szeretetet, béketűrést, engedelmességet és mindazt az erényt, mely kedves Előtted. Engedd Uram, hogy ez a szentáldozás minden látható és láthatatlan ellenség ellen megoltalmazzon“...

Azóta valahányszor szentáldozáshoz járultam, visszhangoztak bennem ennek az imának keresetlenül egyszerű, őszinte és megható szavai. Egyaránt megtörtént ez ifjúkoromnak gondtalan, nyugodt és férfikoromnak gyakran küzdelmekkel telt éveiben. De a szentáldozáshoz, nem resteltem bevallani, mindenkor - mondhatnám - gyermeki áhítattal, igazi bűnbánattal és azzal a nagy reménységgel járultam, hogy ez a nagy szentség megadja nekem az Úristen kegyelmét és hogy Ő ezt a kegyelmét, valamint végtelen szeretetét kiterjeszti az én szeretteimre is.

Most Budapesten a Világegyház hódol az Oltáriszentségben élő Krisztus előtt. Ebben a hódolatban résztvesz minden magyar katolikus is. Lelkileg ott vannak azok a magyar katolikusok is, akiket a két évtizede vont határok elszakítottak a magyar törzstől és nem zárandokolhattak el a nagy ünnepségre.

Fokozott jelentőséget látok abban, hogy ennek a világraszóló nagy rendezésnek székhelyévé a Szentatya Magyarország fővárosát tette. Kis nép vagyunk mi magyarok, a látszat szerint árvák és elhagyottak. Különösen mi érezzük ezt, akik mostoha körülmények között vívjuk harcunkat létünkért. Mégsem csüggedünk, mert nagy és hatalmas a mi Pátrónánk és nagyok és hatalmasak a mi szent védőink, kikben tántoríthatatlan a bizalmunk.

Mi az anyaországon kívül élő magyarok is megültük a szentévet, hogy felfogjuk az Oltáriszentségmysteriumában meghúzódó Krisztus erejét, kinyitottuk előtte szívünk kamráinak ajtóit, hogy Ő bennünk újra testet öltjön és vérré váljék.

Az ez egykor gyermeki áhítat, amely az első szentáldozáskor megszállott, idővel túllépte kedélyvilágom határait és az én férfiúi hitvilágomnak lényeges részévé vált. Erre a hitvilágra, mint sziklára építem az Egyházam és Nemzetem érdekében szükséges minden küzdelmemet sok magyar katolikus testvéremmel együtt. Ha ezt a küzdelmet az Eucharisztia jegyében folytatjuk, akkor győznünk kell minden látható és láthatatlan ellenségünk felett, mert a krisztusi szeretet legyőzhetetlen!

Napkelet és napnyugat című könyvből, Pázmány-kiadás, 1938, 61-62 o.

Nagyanyánk receptje

Egy szép nyári délelőtt,
Az utam éppen arra vitt
A dunamocsi csárda előtt.
Ebédidő lévén, benéztem én,
Mit kínálnak a mai napon
Az elém tett szép étlapon?
„Bableves nagyanyánk receptje szerint.“
Ilyen levest máskor is rendelnék én...

Szeretett gyermekeiknek és unokáiknak,
A nagyszülők szép példát adtak...
Imádkoztak és dolgoztak,
Felebarátaikat szerették, tisztelték.
Mindnyájunk javát ma az szolgálná,
Ha az ő jól bevált receptjüket használnánk.
Békességben és szeretetben élhetnénk,
Minden áldott nap háladalt zenghetnénk.

A jó vallásos nagyanyáinknak,
Más receptjeik is voltak,
Melyeket nem jegyeztek füzetbe.,
Ezeket mélyen bevésték szívükbe:
„Az Úr napját szenteld meg!“
„A parancsolt ünnepeket tartsd meg!“
A vasárnap ünnep volt a családban,
Kicsik és nagyok mentek a templomba...

Pintér Zoltán

Szent Benedek: az európai kereszténység atyja

Canavesi Ambrus M. atya

Az új liturgikus naptár szerint Nursziai Szent Benedek ünnepét - amelyet hagyományosan halála napján, március 21-én ünnepeltek - július 11-én tartják. Mint ismeretes, Szent Benedeket Európa védőszentjének 1964-ben VI. Pál pápa nevezte ki: személyében, lelkiségében és cselekedeteiben megtalálhatók annak a középkori kereszténységnek a pillérei, amelynek alapjain a számunkra ismertebb Európa fogalma nyugszik.

Egy összedőlt világban

Valójában, ha a középkori kereszténységet Európa szinonimájának tekintjük - ami nem nélkülözhet bizonyos közelítést -, akkor azt kell mondanunk, hogy Szent Benedek nemcsak Európa védőszentje, hanem Európa atyja is, mint a keresztény középkor atyja. A középkori Európa valójában a bencés kolostorokban született. Szent Benedek kora - aki a Kr. u. ötödik és hatodik század fordulóján élt - valójában a válság és a hanyatlás időszaka, aminek vajmi kevés köze volt a francia gótikus székesegyházak és a középkori skolasztika által létrehozott gondolati katedrálisok középkori pompájához. Szent Benedek kora az a kor, amelyben a Nyugatrómai Birodalom bukása (Kr. u. 456) által hagyott teret a római-barbár királyságok foglalják el, amelyek bizonyára energiát és lelkesedést ("új vért" mondhatnánk) hoznak az utolsó latin társadalom erkölcstelenségébe és hanyatlásába, de ugyanakkor erőszakot, háborút és az elnyomás logikáját is magukkal hozzák. A Kelet-római Birodalom - nyugati uradalmainak örököse - későbbi beavatkozása az itáliai félszigeten csak súlyosbította a helyzetet: így tört ki a 6. században a görög-gót háború, egy szoros és hosszadalmas háború a Belizár és Narses vezette Bizánci Birodalom csapatai és a Totila vezette gótok között. A háború következtében sok megművelt földterület elpusztult, sok más földterület pedig elhagyatottá vált, ami a kereskedelmet akadályozta, és mindenütt éhínség és hosszan tartó halál vált úrrá akkoriban. Ebben a hanyatlásban a Szent Benedek-kolos-

torok nemcsak az ókori görög és latin kultúrát mentették meg, a kolostori scriptoria másolóinak (A scriptorium kéziratok másolására berendezett írószoba a kolostorokban, elsősorban a bencés rendházban. Az itt dolgozók közül nem mindenki volt szerzetes; a kolostor kötelékébe nem tartozó világi írnokok és illuminátorok is segítettek az egyházi munkáján) tevékenységének köszönhetően, hanem a mezőgazdasági technikákat és magát a civilizációt is.

Ora et labora - Imádkozz és dolgozz

Sokan Szent Benedeknek tulajdonítják a híres "Ora et labora" jelmondatot: még ha ez az idézet nem is található meg pontosan az általa írt szabályban, minden bizonnyal jól tükrözi a bencés szerzetesek szellemiségét. Az erkölcsileg és anyagilag tönkretett világ, amelyben Szent Benedek élt és dolgozott, valójában arra kényszerítette, hogy ezt a két szempontot hangsúlyozza: imádkozni az Úrhoz és dolgozni a megélhetésért. El kell mondani, hogy a szerzetesek - a műveltségnek és a Szentlélek fényének köszönhetően - nemcsak azt tudták, hogyan kell megélhetésükről gondoskodni, hanem olyan sok mezőgazdasági technikát találtak fel és vezettek be, amelyek a modern felfedezésekig és a gépesítésig a mezőgazdaság alapjai maradtak. Hozzájárultak a nehéz eke feltalálásához, új és hatékonyabb vetésforgó-technikákat vezettek be, az állattenyésztésben pedig igyekeztek olyan fajtákat kiválasztani, amelyek növelik a hús- vagy tejtermelést. Jelentős előrelépést értek el az öntözés és a mocsaras területek rekultivációja terén is. A "marcite" rendszerrel biztosították, hogy a szántóföldeket télen is öntözzék, hogy növeljék a takarmánytermelést a szarvasmarhák számára. A télen lehullott hó kis helyen történő tárolásával feltalálták az első hűtőszekrényeket. Az ő nevükhöz fűződik a sör elterjedése és a komló azon tulajdonságainak felfedezése is, amelyek megakadályozzák, hogy a mikroorganizmusok beszenyeyezzék a vizet. De még a házasabb tevékenységek terén is kivették a részü-

ket. A kultúrában és művészetben gazdag, de szokásaiban romlott Római Birodalom elbukott, és vele együtt számos civilizált szokás is, míg a barbárok - akik erkölcsileg kevésbé romlottak, de kevésbé kifinomultak - nem törődtek annyira a mindennapi élet részleteivel. A bencések terjesztették el az evőeszközök használatát az asztalnál, feltalálták a szemüveget, és a civilizáció és a műveltség sok más apró szokása is a Szent Benedek kolostorok hatására alakult ki.

Szent Benedek igyekvése

De vajon mindezekre gondolt-e Szent Benedek, amikor meg akarta írni szabályát és meg akarta alapítani kolostorait? Egyáltalán nem. Szent Benedek egy római nemesi családból, az Anici családból származott, és Norciában, az ősi umbriai városban született. Rómában tanult, tudós nővérel együtt, de itt nehezen tapasztalta meg a fejlett és kifinomult klasszikus kultúra és a római társadalom erkölcsi romlottsága közötti ellentétet. Ezért úgy döntött, hogy remete-életet kezd a római Urbát körülvevő erdős hegyekben, pontosabban Subiacóban. Itt már sok remete élt, egyik vallásos életet élt a másiktól távol, de Szent Benedek érkezése megváltoztatta a helyzetet. A hónapok és évek során ennek az embernek a műveltsége és szentsége meghonosodott a subiacoi erdő remetéi között, akik egyre gyakrabban fordultak hozzá tanácsért és útmutatásért. E remetek közül sokan egyáltalán nem voltak szent életűek, és szorongással és rendtelenséggel élték vallásos életüket: Szent Benedek megpróbálta megreformálni életüket, és emiatt érte Őt az első támadás. Fegyelmetlen szerzetesek egy csoportja mérget tett a kehelyébe, de amikor a szent a kereszt jelét rajzolta rá, hogy azt megáldja, az üveg összetört, és a mérgezett folyadék a földre került. Egy másik merényletet is elkövetett ellene egy világi pap, aki féltékeny volt sikerére és szentségére. Ezúttal a mérget egy falat kenyérbe tették, de amikor a szent a szája közelébe tette, egy varjú kivette a kezéből, megmentve ezzel az életét. Ezek a rossz élmények azonban arra késztették, hogy elgondolkodjon azon, hogy a semmiből új kolostort kell alapítania. Legmegbízhatóbb tanítványait magával vitte a Cassino városa fölötti járhatatlan hegyre, és itt alapította meg a híres Monte Cassino-i kolostort, amelynek szerzetesei számára megírta a híres regulát is.

Opus Dei – Isten műve

És mi áll ennek a szabálynak a középpontjában? A híres „Ora et labora”? Nem igazán. Igaz, hogy a szent több alkalommal is világosan kimondja, hogy a tétlenségtől és a lustaságtól a kétkezi munkával kell menekülni, de a szerzetes első számú kötelessége Isten szolgálata. Ezért a regula fő kiemelése és követelménye inkább ebben a mondatban fejeződik ki: „Semmit sem szabad Krisztus szeretete elé helyezni”. A bencés élet Isten szolgálatában töltött élet, annak az Istennek, aki mindent adott nekünk, és mindent el tud venni. Isten szolgálata pedig az előjáróknak való engedelmes-ségben - amelyről gyakran beszél a szabály - és a Jézus iránti szeretetben nyilvánul meg. Ha azonban gyakorlatiasabban szeretnénk tudni, hogy mit jelent semmit sem Krisztus szolgálata elé helyezni, akkor a szabály egy másik kijelenté-

se is segítségünkre van: „semmit sem szabad az Opus Dei, azaz az imádság elé helyezni”. Opus Dei - Isten műve, ez valóban a bencés elsődleges kötelessége: és e kifejezés alatt nem mást értünk, mint a liturgiát, a zsoltárok éneklését, amely gyakran megszakítja a szerzetesek napját, hogy a kórusba vonulva dicsőítsék a Magasságos Istent, akinek életüket szentelték. A szerzetesek napjának középpontjában Isten áll, az ő jogával, hogy az emberek imádják és tiszteljék... de mivel sokan elhanyagolják ezt a kötelességet, az „oratores”, vagyis az imádkozók, az egész emberiség nevében és az Egyház megbízásából végzik. Szent Benedek lelkiségének alapján egy erős teocentrikus (istenközpontú) világnézet áll: az egész világmindenség középpontjában Isten áll, az ő fenségével és dicsőségével, és az ember feladata, hogy Őt szolgálja és imádjja.

Quaerere Deum – Istent keresni

Hogyan lehetséges tehát, hogy egy olyan rend, amelyet Isten központi szerepe jellemez, és amely a világtól való menekülésen és a visszavonult életen alapul, nemcsak kulturálisan és erkölcsileg újította meg a társadalmat, hanem olyan újításokat, mezőgazdasági és technikai felfedezéseket is bevezetett, amelyek biztosították az anyagi jólétet?

Ebben rejlik a kereszténység egyik misztériuma, amelyet Urunk oly szépen megfogalmazott: „Ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá!” (Mt 6, 33). Az Isten országának keresése azt jelenti, hogy pontosan megértjük, hogy Isten a történelem Ura, és nélküle nem történhet pozitív társadalmi és erkölcsi fejlődés. És valóban, aki mindent elhagy, hogy csak Őt keresse, az fényt és erőt kap ahhoz is, hogy másokon is segítsen. Ugyanez a megdöbbentő valóság volt a témája annak a nagyszerű beszédnek, amelyet XVI. Benedek Szentatya a párizsi College de Bernardins-ban tartott francia értelmiségieknek, akiknek túlnyomó többsége szekularista és liberális nézeteket vallott. Ebben a beszédben a szentatya hangsúlyozta, hogy „nem állt a bencések szándékában kultúrát teremteni, sőt még csak nem is a múlt kultúrájának megőrzése. Motivációjuk sokkal alapvetőbb volt. A céljuk az volt, hogy: quaerere Deum, Istent keresni. Az idők zűrzavarában, amikor úgy tűnt, semmi sem maradandó, a lényegyet akarták tenni: arra törekedtek, hogy megtalálják azt, ami érdemes és örökkévaló, hogy megtalálják magát az Életet. Istent keresték”. A felfelé, a mennyország felé irányuló tekintet és az Isten szüntelen keresése arra készítette a bencés szerzeteseket, hogy a földön, kolostoraikban paradicsomi tereket akarjanak építeni, amelyekben teljesen - a világtól elszigetelve - szolgálhatják az Urat, de ezeket a paradicsomi tereket nem önző módon használták, hanem a társadalom újjászületése számára bocsátották rendelkezésre. Így jött létre a bencés kolostorokból az a "földre szállt Paradicsom" - Jacques Le Goff híres meghatározása szerint -, amely a középkori kereszténység volt.

IMANAP

a Fatimai Szűzanya
tiszteletére

2024. augusztus 3-án

Csicsói katolikus templomban

15.00 bevonulás a Fatimai
Szűzanya szoborral
15.10 szentbeszéd a Fatima
üzenetéről
15.40 szentségimádás
16.00 rózsafüzér és szentségi
áldás
17.00 szentmise

* szentgyónási lehetőség

Búcsi katolikus templomban

8.00 szentmise
9.00 szentségkitétel
9.15 rózsafüzér
10.00 szentségi áldás

Légy te is Szűz Mária lovagja!

Azután, hogy tárgyaltuk, mit jelent, hogy élünk és mindent csinálunk csak Szűz Mária által és Szűz Máriával, hogy a gyakorlatba átültetjük a Szűz Máriának való személyes megszentelésünket, most a harmadik pont-ra kell térnünk: Grignioni de Monfort szent Lajos most arra buzdít minket, hogy minden Szűz Máriában tesszünk. Ez tulajdonképpen a Máriának szentelés és annak gyakorlása legmisztikusabb aspektusa. Legutóbb azt mondtuk, hogy Mária mindig mellettünk van, de ez a kifejezés nem annyira igaz. Tehát nem lenne teljesen igaz, ha azt mondanánk, hogy mindig Isten jelenlétében vagyunk, vagy hogy Jézus mindig mellettünk van... mert a valóságban a keresztény Istenben, Jézusban és Máriában él, ahogyan fordítva, Isten, Jézus és Mária is a keresztényben él.

Máriában: Mária bennünk él, ahogy nekünk is Máriában kell élnünk. Ez a rész minden bizonnyal a traktátus legmisztikusabb része: Mária lehetővé teszi számunkra, hogy benne éljünk, hogy teljes és tökéletes szív- és akarategységet alkossunk vele. Ez azt jelenti, hogy a Máriának való szentelés célja a vele való teljes egyesülés. Valójában azok a szavak, amelyeket Szent Lajos mindenkire szóló kívánságként fogalmaz meg, jól kapcsolódhatnak a traktátusnak ehhez a részéhez: "Mikor a lelkek elkezdik lélegezni Máriát, mint a levegőt!". Máriának olyannak kell lennie, mint a levegő, amit belélegzünk, a víz, amit iszunk, és a kenyér, amit eszünk: vagyis benne kell lennie bennünk, hogy mi benne legyünk. Ezen a ponton azonban a szent pontosítja, hogy teljesen és folyamatosan Máriában élni különleges kegyelem, amelyet nem mindenki kap meg, és csak kevesen érdemelnek meg. Csak azok érdemlik ki, akik folyamatosan kérik, és arra törekszenek, hogy Márián keresztül és Máriával együtt éljenek és munkálkodjanak. Akik megérdemlik, azonban, folyamatosan Mária méhében élnek, a kegyelem tejével táplálkoznak, megszabadulnak a daganatos lelki betegségektől, a jövőtől való félelemtől, az aggályoktól, és különleges közelséget tapasztalnak Jézussal is. Továbbá, azáltal, hogy Mária Szepőlötelen Szívében élnek, azok, akik megtapasztalták ezt a kegyelmet, biztonságban vannak minden veszélytől, az ördög és a bűn támadásaitól, és reménykedve várják a mennyek országának célját.